

Fatale Beloftes

Fatale Beloftes

Monica Haak

Copyright © 2017 Monica Haak
Auteur Monica Haak
Coverontwerp via Canva.com en Brave New Books
Uitgeverij Brave New Books

Eerste druk september 2017
ISBN 9789402166989
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm in enige vorm of op enige wijze, op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*'It's hard to answer the question: "What's wrong?"
if nothing feels right.'*

Liv

Ik dacht dat ik het allemaal voor elkaar had.

Ik had niets te klagen. Ik heb een hond, Frits, het liefste beestje van de hele wereld. Ik heb een beste vriendin, Annabel - ik mag Bella zeggen - met wie ik alles deelde. Ik las graag, deed aan dansen en ging met plezier naar school. Toen overleed afgelopen jaar mijn vader geheel onverwachts en nu weet ik niet meer wat ik moet. Annabel beëindigde onze vriendschap, omdat ik er geen moeite meer in stak en ik verloor het plezier in lezen en dansen.

Mijn vader was mijn held. Ik deed veel spelletjes met hem en zondags was het vader-en-dochter-bakdag, waarop wij taarten bakten, cakejes, lasagne of wat we maar konden bedenken. Het was zo raar dat hij ineens overleed. Hij mankeerde niets, leefde gezond en was de vrolijkste man die ik ken. Al is dit natuurlijk geen garantie voor een lang leven, want een hartaanval kan in een klein hoekje zitten. Dat was het, een hartaanval, wat mijn vader van het leven beroofde en mij mijn vader ontnam. En dit gebeurde notabene midden in de IKEA, met alle ophef van dien.

Hoe krijg je een dood iemand de IKEA uit? Het antwoord heb ik niet. Toen mijn vader op de grond lag, omringd door nieuwsgierige mensen die naar mijn vader staarden en 'oh, wat erg' fluisterden, werd het zwart voor mijn ogen en werd ik pas uren daarna wakker in een ziekenhuisbed.

Eerst dacht ik nog dat mijn vader een grap met mij had uitgehaald en dit allemaal weer voorbij zou gaan. Mijn vader zou binnenlopen en zeggen dat hij in orde was en klaar was voor een potje schaak. Alleen was het niet mijn vader die binnen kwam lopen toen ik daar op het stomme ziekenhuisbed lag in een

stomme ziekenhuisjurk met een stom slangetje in mijn neus. Het was mijn moeder.

Ze ging op mijn bed zitten en was van plan mij vertellen wat ik al in haar ogen had gezien: het was geen grap en mijn vader had het niet gehaald.

Nog voor ze dit daadwerkelijk in woorden aan mij kon brengen, trok ik het slangetje kapot, sprong ik uit het ziekenhuisbed, rende naar buiten en hilde de ogen uit mijn kop.

Niemand kwam achter me aan.

Mensen zeggen wel eens dat je naar God kan bidden als je hulp nodig hebt. Nou, ik heb het geprobeerd en het enige wat er is gebeurd, is dat God mijn vader niet wil laten gaan. De egoïst. Hij wil hem in de hemel houden, hoe erg ik ook smeeik. Mijn vader blijft daar en ik ben hier, waar ik verder moet met mijn leven.

Na een paar maanden van intensieve therapie heb ik mijn rust weer gevonden. Ik heb een manier gevonden om door te gaan met mijn leven en heb het lezen weer opgepakt. Het plezier om naar school te gaan kwam alleen niet terug, want telkens als ik voet in school zette, keken honderd paar ogen me vol medeleven aan. Mensen vroegen steeds of het wel met me ging, condoleerden mij met mijn verlies of zeiden dat 'tijd alle wonden heelt'.

Als nou gewoon iedereen zich verdomme met zijn eigen zaken bemoeit, dan zou het veel makkelijker gaan. Zelfs maanden na het overlijden was ik nog "het zielige schaap" en behandelden mensen mij alsof ik binnenkort ook dood zou gaan. Ik kon er niet meer tegen.

Mijn moeder zat op haar werk en in de omgeving met precies hetzelfde probleem: mensen die zich bemoeiden met het verlies van haar man. Dus toen ze een baan aangeboden kreeg in een stad zo'n 100 kilometer van ons huis vandaan, nam ze die aan. Mijn moeder, Frits de hond en ik verhuisden en ik kon naar een nieuwe

school. Een nieuwe start. Het Klaverbladcollege, hier kom ik! Ik ben Liv en ik doe niet aan drama in mijn leven.

Emerald

Mijn naam is Emerald Greene.

Een bijzonder grappige woordspeling hoor ik je al zeggen, aangezien Emerald een groene edelsteen is en Greene feitelijk ook groen betekent. Wat kan ik zeggen? Ouders hebben humor tegenwoordig. Ze denken nog maar weinig na over het leed dat hun kind zich zijn of haar hele leven met zich mee moet dragen: de naam. Maar goed, terug naar mij.

Ik ben vijftien jaar en ik zit in de derde klas van de havo op het Klaverblad college. Ik krijg vaak complimenten over mijn lange, steile, roodbruine haar, al had ik maar al te graag krullen gehad.

Mijn ogen hebben een groene kleur dat bijna licht lijkt te geven in het donker. Ik heb van mijn zus de bijnaam *neon eyes* gekregen. Zij bedoelt het in positieve zin, maar dat iemand mijn ogen vergelijkt met iets fels en fouts als neon, maakt dat ik het niet als een compliment opvat.

Ik woon in een simpel rijtjeshuis met mijn ouders en mijn oudere zus Ruby. Twee edelsteenkinderen in één gezin, ik hoor je al lachen. Van ons tweeën was Ruby de leukste en ik denk dat mijn ouders dat ook vonden. Ik kampte met paniekaanvallen, terwijl Ruby lintjes binnenhaalde met paardrijden. Ik weet niet hoe de paniekaanvallen zijn begonnen, ze waren er ineens. Vaak bleef ik er een langere tijd in hangen – soms wel bijna een uur – maar na een tijdje kwam er een oplossing voor mijn paniekaanvallen: mijn zus. Bij een paniekaanval bleef ze bij me en stelde ze me gerust.

Toen ik een keer met mijn zus op mijn bed zat na een paniekaanval, vroeg ik haar: 'Wat moet ik nou zonder jou? Je mag echt niet bij me weggaan.'

'Bij jou weggaan? Nooit!' Ruby aaide me over mijn haren en veegde een lok weg uit mijn gezicht.

'Beloof het me' zei ik haar.

Ruby keek me aan met haar stralende grijze ogen en pakte me bij mijn schouders vast. 'Ik beloof het, lieve Emerald. Ik zal nooit, nooit, nooit bij jou weggaan. Ik laat je niet in de steek. Jij bent mijn liefste zus en mijn nummer één persoon op de wereld. Echt, beloofd'. Ze omhelsde me en ik geloofde haar.

En toen kwam die ene dag dat mijn zus haar belofte aan mij verbrak door dood te gaan. Misschien is doodgaan een geldige reden om een belofte te breken, maar het voelde voor mij niet minder erg.

Ik was veertien en zat op de bank naar een of ander tv-programma te kijken over chocola. De koks gingen net de chocola proeven, toen de telefoon ging. Zuchtend stond ik met mijn bordje op en nam de telefoon op.

'Emerald Greene?' zei ik.

'Emerald. Ik kom je halen, er is iets ernstigs gebeurd met Ruby.' Het was de stem van mijn moeder.

Nog voor ik doorhad wat er gebeurd was, lag het bord al in scherven op de grond en schoten de vlokken over mijn sokken. Er was iets met Ruby. Iets ernstigs.

Mijn moeder kwam me halen en we reden naar het ziekenhuis. Tijdens de rit zei mijn moeder dat Ruby op de fiets was geschept door een vrachtwagen op dat "verdomde drukke kruispunt". Ik wist precies welk kruispunt ze bedoelde. Ontelbare keren heeft mam Ruby en mij gewaarschuwd voor dat kruispunt.

Ik durfde niet te vragen hoe ze eraan toe was, maar mam vertelde het al. 'Het is niet waarschijnlijk dat ze het zal halen. Ze...' Mam pauzeerde om een snik te onderdrukken, haar tranen waren al de hele rit onophoudelijk aan het stromen. 'Ze was er zo ernstig

aan toe, zei de politie. Overal bloed. Ik...' Mam begon te snikken als een bezetene. 'Ik moest me op het ergste voorbereiden.'

Mijn keel zette zich op en een benauwd gevoel nam mijn borst over. Ik slikte, maar er was te weinig ruimte in mijn keel. Mijn ademhaling werd schokkerig, terwijl ik de informatie probeerde te verwerken.

Hoe kon dit Ruby overkomen? Ruby kon alles. Maar zelfs Ruby is niet opgewassen tegen een vrachtwagen. Het moet de schuld zijn van de chauffeur. 'Is papa er al?' vroeg ik.

'Ja, papa is bij haar in het ziekenhuis. Kom, wij zijn er ook.' Mam trok de handrem van de auto aan en we stapten uit de auto. In het ziekenhuis werden we begeleid naar Ruby's kamer en in de deuropening bleef ik staan.

Papa pakte me vast en snikte in mijn nek. Over zijn schouder heen kon ik Ruby zien liggen. Mijn zus. Ze lag er zo gehavend bij. Ik kreeg mijn ogen niet los van haar.

Papa liet me los en er kwam een arts binnen die ons de laatste *update* gaf over Ruby's conditie.

'Het spijt mij jullie te moeten informeren dat Ruby zojuist een hersenbloeding heeft gehad. De apparaten houden haar nu in leven, maar ze zal zelf nooit meer in staat zijn om te ontwaken of zelfstandig te ademen. Wij willen jullie graag de gelegenheid geven om een waardig afscheid te nemen, alvorens wij de machines die haar nu nog in leven houden zullen stopzetten en Ruby zal inslapen.'

Je kan nu wel begrijpen dat ik met het wegvallen van mijn zus volledig in de war was. Zonder Ruby, mijn voorbeeld in het leven, wist ik niet wat ik met mijn leven aan moest.

Toen is het begonnen.

Ik deed mezelf pijn om de pijn van het verlies van mijn zus te verzachten en om mezelf te straffen dat ik nog op aarde rondliep, en zij niet. Ik kocht goedkope scheermesjes en sneed in mijn

benen. Eerst een enkele keer per week, toen bijna dagelijks. De scheermesjes werden schilmesjes.

Bij mijn eerste zelfmoordpoging was ik roekeloos. Ik deed mijn best, maar durfde niet ver genoeg te snijden. Mijn ouders vonden me buiten westen en ontdekten alles. Ze stuurden me naar een instelling en ik moest weer van mezelf leren houden.

Whatever.

Toen iedereen na een jaar dacht dat ik weer genezen was, mocht ik terug naar school. Ik ben alleen helemaal niet genezen. Ik speel mijn rol uit tot ik de ultieme kans vind om verder te gaan dan mezelf pijnigen: mezelf herenigen met mijn zus. Ik stop niet voor ik weer bij haar ben. Ik zal haar niet in de steek laten.

Ik ben Emerald en nu kan het verhaal pas echt beginnen.

- SillySanne -

Lindsay Lohan weer aan de drugs? KIKO matte lipgloss: must buy?

Halloooo lieve lezers,

Vandaag hebben we verontrustend nieuws te delen rondom actrice Lindsay Lohan. Lindsay ken je wel van *Mean Girls*, waar ze een ontzettend brave meid speelt. Nou, deze meid is lang zo braaf niet meer hoor! *Drugs are her middle name* en ze ziet er al een stuk onverzorgder uit. Ze heeft al eerder een drugsverslaving gehad, maar daar is ze overheen gekomen (lees hier de [bron](#)).

Wat denk jij? Heeft Lindsay een terugval, of is ze nooit gestopt met verslaafd zijn?

Ook hebben we een tof item ontdekt in de make-upwereld: matte lipgloss van make-upmerk KIKO! Deze lipgloss heeft twee zijden: één met kleur en één met een doorzichtige gloss die alles goed op z'n plek houdt. De lipgloss kost €8,95 en blijft echt goed zitten. Hij geeft een mooi matte effect, maar plakt niet en geeft niet af.

Er zijn veel verschillende kleuren, dus ren vandaag nog naar de winkel en scoor jouw gloss!

Tot slot weer even een *shoutout* naar de lezer van de week! **Purplefairy**, jij hebt de meeste reacties geschreven en krijgt van ons een roddeltijdschrift toegestuurd! Kun je je adres naar ons mailen?

Dat was hem weer voor deze keer! XOXO De zusjes

1

Liv

Als ik mijn ogen open doe, zie ik dat ik vijf minuten voor mijn wekker wakker ben geworden. Hoe krijg ik dat altijd voor elkaar? Die vijf minuten wil ik ook nog pakken, stomme biologische klok.

Ik schakel mijn wekker alvast uit en klik mijn nachtlampje aan. Terwijl ik me uitrek en luid geeuw, besef ik het me.

Vandaag wordt mijn eerste dag op het Klaverblad college. Hoewel een nieuwe school precies is wat ik wil, blijft het spannend. Nieuwe klasgenoten, nieuwe leraren en andere lokalen. Het scheelt dat ik instroom aan het begin van het jaar en niet halverwege, maar toch heeft iedereen in drie jaar tijd al vrienden gemaakt en kom ik Koos-vriendloos daar binnen dartelen. Ach, ik heb niet per se vrienden nodig. Het liefst focus ik mij gewoon op school en in de pauze kan ik altijd ergens een boek gaan lezen. Beter dan alle drama en al het geroddel aanhoren van de meiden uit de klas.

Mam roept van beneden of ik wakker ben. Ik schreeuw terug dat dat zo is en hijs mezelf uit bed. Terwijl ik in de spiegel kijk, bedenk ik me wat ik met mijn uiterlijk ga doen.

Mijn uiterlijk heeft mij nooit zo geboeid, maar ik wil een goede indruk maken. Ik besluit mijn nieuwe witte jeans aan te trekken met een grijs bloesje wat goed bij mijn grijze ogen kleurt. Mijn blonde haar draai ik in een knot op mijn hoofd, ik doe een beetje mascara op mijn wimpers en zet mijn bril op. Klaar. Ik zie er goed uit, al zeg ik het zelf.

Ik loop naar beneden, groet mam die al aan haar ontbijt is begonnen en maak mijn broodjes klaar in de keuken.

Ik plof op de bank en eet mijn ontbijt, terwijl mijn moeder me de oren van het hoofd vraagt over mijn eerste schooldag.

'Ben je zenuwachtig? Ik hoop zo dat je nieuwe vrienden maakt. Bel je me als het niet gaat?'

'Nee mam, ja mam' antwoord ik, terwijl ik moeite moet doen om niet met mijn ogen te rollen. Mijn moeder is zelf ook gewoon zenuwachtig voor háár eerste dag. Makelaardij, dat is haar specialiteit. Huizen verkopen. Daarom was het ook zo makkelijk voor ons om ons oude huis te verkopen en hier een huis te vinden. Mijn moeder weet hoe het er in de 'huizen *business*' aan toe gaat en kan behoorlijk overtuigend zijn. Niet dat we in een heel bijzonder huis wonen nu, maar binnen een maand konden we hier terecht en dat is volgens mijn moeder "niet de normale gang van zaken".

Voor ik de deur uitga, doe ik mijn rode Vans en mijn jas aan. Ik stap in de auto en mijn moeder brengt mij naar school.

Het Klaverblad college is best groot en zo cliché als het maar kan, hangen er overal borden met klavertjes vier erop. Zelfs de quote - "de leukste middelbare school ooit" - is op een bord op de voorkant van de school gehangen. Wat erg, zeg.

Ik hang mijn tas op mijn rug en zucht. Met een exemplaar van *Divergent* in mijn hand zwaai ik mam uit en loop ik de deuren van de hoofdingang door.

Het stikt van de leerlingen binnen en ik weet niet waar ik heen moet. Ik heb wel mijn rooster uitgeprint, want hé, ik blijf een school-*geek*, maar in de praktijk blijken dingen altijd lastiger te zijn.

Ik kijk om me heen of er een informatiebalie is om te informeren waar ik heen moet. Die is er, maar er staat zo'n lange rij leerlingen voor dat ik me afvraag of ze daar gratis hotdogs weggeven, in plaats van informatie over het schooljaar. Daar ga ik dus écht niet op wachten.

Er zijn geen leraren in de buurt te zien, die verschuilen zich natuurlijk nog in de lokalen tot de bel gaat en hun werkdag begint.

Ineens valt mijn oog op een meisje met roodbruin haar die er wel benaderbaar uit ziet. 'Hé!' roep ik naar haar.

Ze draait zich om en kijkt zoekend om haar heen naar de persoon die haar riep. Haar ogen ontmoeten die van mij en haar ogen worden groot. *Schrikt ze nou? Waar schrikt ze van? Shit, had ik dan toch mijn haar los moeten doen?* Dan herpakt ze zich en glimlacht. Geen echte glimlach, merk ik, want haar ogen lachen niet mee.

'Ja?' vraagt ze. 'Ik zoek lokaal 2B-3, natuurkunde van meneer Straling.' Nog zoiets, meneer Straling die natuurkunde geeft. Straling? Wat is er gebeurd bij die sollicitatie? Hoorden ze zijn naam en dachten ze "wát een *catch!*"?

'Tweede verdieping van gebouw B, derde lokaal,' zegt het meisje.

'Bedankt' stamel ik en ik loop gauw weg om het lokaal te zoeken.

De school bestaat uit twee delen: het linker gebouw, gebouw A en het rechter gebouw, gebouw B. De twee gebouwen worden met elkaar verbonden door een kantine op de begane grond en looptunnels op de eerste en tweede verdieping. Dat las ik op de website.

Ik loop langs de wc voor een laatste kleding-en-make-up-check als de bel gaat. Alle leerlingen gaan naar hun lokalen, dus ik snel me achter hen aan op zoek naar het juiste lokaal. Als ik aankom bij lokaal 2B-3 wil meneer Straling net de deur dichtdoen.

Het is een oudere man met een wat dikker postuur, een typisch nerd-brilletje en een overhemd met gestippelde stropdas. Een wandelend cliché.

Zal ik gewoon naar huis gaan? Hij heeft me nog niet gezien en ik heb geen zin om te roepen of om op de deur te moeten kloppen straks.

Op het laatste moment ziet meneer Straling mij echter staan en kijkt op. Er verschijnt een brede grijns op zijn gezicht. 'Oh, hallo. Ik had je niet gezien! Net op tijd, kom snel binnen.'

Ik loop snel het lokaal in en zie vooraan een lege stoel staan. Ik neem er vlug plaats, voordat iemand doorheeft hoe ongemakkelijk ik me eigenlijk voel.

Meneer Straling gaat achter zijn bureau staan en kucht. 'Hallo, allemaal en welkom bij natuurkunde van de derde klas havo. Ik ben Richard Straling, voor jullie meneer Straling, meneer, of meester. Ik wil dus niet een "yo, Richard" van jullie horen.' Hij onderbreekt zijn praatje door naar één van de jongens achterin de klas te kijken, die verontschuldiging zijn handen opsteekt.

'Ik heb veel zin in het aankomend jaar en zoals jullie weten hebben wij een vernieuwd lesprogramma, waarbij we een ieder van jullie gaan koppelen aan een partner en door het hele jaar doen jullie met z'n tweeën alle proefjes en opdrachten. Zo kun je elkaar goed leren kennen en elkaars talenten optimaal benutten. En om het voor mij leuker te maken, maak ik de duo's, dus stop maar met dat seinen naar elkaar Amber en Emma, jullie zullen geen partners zijn.'

Ik kijk om en zie een meisje met lang, zwart haar een vuile blik werpen op meneer Straling. Ik ben blij dat hij de duo's maakt, want wie wil er nou met "de nieuwe?"

'Het indelen heb ik besloten als volgt te doen: degenen aan de eerste en derde rij tafels draaien zich om. De persoon die achter jullie zit is jullie partner voor de rest van het jaar.'

Mijn hart klopt als een bezetene, ik ben tafelrij één! Wie wordt mijn partner? Ik durf haast niet om te draaien.

Door het hele lokaal heen hoor ik geroezemoes, mensen die blij zijn en elkaar een *high five* geven of zuchten en de leraar vervloeken. Ik heb bij binnenkomst eigenlijk helemaal niet gekeken wie er in de klas zaten. Ik slaak een diepe zucht en draai me langzaam om.

Ik kijk recht in het gezicht van het meisje met het roodbruine haar.

2

Emerald

'Bzzt. Bzzt. Bzzt.'

Met een zucht sla ik op de snooze-knop van mijn wekker. Nu alweer tijd om op te staan? Ik doe mijn ogen weer dicht om vervolgens vijf minuten later weer door de wekker te worden gewekt. Ik grom en zet hem uit. Ik rek me uit en wrijf de slaap uit mijn ogen.

Vandaag begint het nieuwe schooljaar op het Klaverblad. Ik heb al gezien welk vak ik als eerste heb: natuurkunde. Oh, yes, wat fijn. *Not.*

Die meneer Straling vind ik wel tof, maar het vak is niet mijn ding. Geef mij maar talen of desnoods iets creatiefs, maar met logisch nadenken blijf je bij me vandaan.

Ik stap uit bed en doe mijn sloffen aan. Terwijl ik naar beneden loop, begroet ik mam en pap die nog op bed liggen. Ze zijn allebei nog een week vrij, de bofkonten. Ik pak mijn mobiel erbij en check mijn blog. Drie nieuwe volgers!

Ik heb je volgens mij nog niet verteld dat ik een blog heb. Niet zo gek ook hoor, want eigenlijk weet niemand het. Ik schrijf onder een schuilnaam, SadSanne, over alles in mijn leven. Ik wil gewoon mijn verhaal kwijt en mensen vertellen hoe ik me voel, zonder dat het gelijk aan mij wordt gekoppeld en er getwijfeld wordt aan mijn herstel.

Ik heb mijn blog twee jaar geleden samen met Ruby opgezet, toen heette het nog SillySanne. Wij beschreven hier samen allerlei nieuws rondom celebrity's en de nieuwste make-up trends. Sinds

ze dood is heb ik geen zin meer om dat voort te zetten, maar omdat ik het bloggen wel mis heb ik het roer omgegooid.

SillySanne werd SadSanne en celebrity's werden zelfmoordtips. Klinkt het luguber? Misschien een beetje. Inmiddels denk ik er al niet meer bij na.

Ik weet dat ik het wil, maar ik weet nog niet hoe en of ik het ga durven. Daarom schrijf ik op mijn blog over mijn ervaringen, gedachtes en plannen. Sommige lezers waarderen mijn openheid en geven toe dat zij er ook over nadenken, anderen sturen berichtjes dat ze me willen helpen. Ik reageer nooit op berichtjes.

Ik schrijf het niet voor hen, ik schrijf het voor mezelf.

Terwijl ik een kop koffie zet, bedenk ik me wat ik aan ga doen vandaag. Het wordt een vrij warme dag voor de eerste week van september, maar ik ga geen korte broek aan doen. Ik draag nooit korte dingen, hoe warm het ook is. Niemand mag mijn mislukte pogingen zien om het rouwen om mijn zus te onderdrukken. Mijn huid is op meerdere plekken lelijk rood en gezwollen met witte krassen erin en niemand hoeft hiervan te weten. Als ik besloten heb om hetzelfde aan te doen als gisteren, drink ik mijn koffie op, werk twee beschuitjes met kaas naar binnen en loop naar boven om mij aan te kleden. Vandaag ga ik voor groene oogschaduw en een lichtrode lippenstift die mooi bij mijn haar kleurt.

Als ik klaar ben kijk ik in de spiegel en beoordeel mezelf: ik zie eruit als een vrolijke Emerald die klaar is voor haar eerste schooldag. Mooi, het is me weer gelukt.

Als ik op school aankom, is het nog rustig. Ik kom niet graag in de drukte binnen en ik heb vandaag ook best hard gefietst dus ik ben wat vroeger dan normaal.

Ik ga naar mijn kluisje, prop mijn jas en de boeken van de latere uren erin en doe hem weer op slot. Ik besluit naar de bar te lopen - nou ja, bar is een groot woord. Het is een balie met een man erachter die koffie uit een automaat voor je haalt. Er staat een

aardige rij, ondanks de stilte in de gangen, en tegen de tijd dat ik koffie heb, is de school omgeven door leerlingen.

Ik besluit naar mijn lokaal te lopen, 2B-3, om zo de drukte voor te zijn en op mijn plekje te gaan zitten. Tweede rij van voren, rechter stoeltje. Ruby zat hier ook vaak en het is nu een beetje mijn stoel geworden.

Terwijl ik naar de ingang van gebouw B loop, hoor ik iemand 'hé' roepen. Ik kijk om me heen of iemand mij bedoelt en dan zie ik haar staan. Een tenger meisje met blonde lokken die in een knot zijn gedraaid. Een bril met ronde glazen en grote grijze ogen.

Ruby.

Mijn mond valt open. Ik kijk beter en zie dat het Ruby niet kan zijn, dit meisje is een stuk jonger en lijkt toch niet helemaal op mijn overleden zus. Al was het wel even schrikken. Snel glimlach ik naar het meisje en zeg 'ja?'

'Ik zoek lokaal 2B-3, natuurkunde van meneer Straling?'

Even denk ik eraan om te zeggen dat ik naar hetzelfde lokaal moet en wel met haar mee kan lopen, maar dan besluit ik dit niet te doen. Dit meisje geeft me een vreemd gevoel en ik wil even alleen zijn voor de les begint. 'Tweede verdieping van gebouw B, derde lokaal,' zeg ik daarom maar.

'Bedankt,' zegt ze, en daarmee loopt ze weg. De verkeerde kant op. Ach, ze moet het zelf weten. Als ze te laat komt is dat niet mijn fout.

Ik loop de trappen op naar het lokaal en meneer Straling, die ik vorig jaar ook al had voor NaSk (natuur- scheikunde), staat in de deuropening te wachten.

'Emerald, hallo. Kom er snel in. Blij dat ik je in zo'n vrolijke, gezonde bui tref.'

Oh ja, de leraren hier weten bijna allemaal over mijn toestand van het afgelopen jaar. Hoewel op een of andere magische wijze dit niet onder de leerlingen bekend is geraakt, weten wel de

leraren ervan. Ik zal nog wel meer complimenten krijgen over hoe blij zij zijn dat ik nu 'blij' ben.

Ik stap het klaslokaal binnen en zoek mijn stoel op. Hij is nog leeg. Gauw ga ik zitten en kijk rond wie er al zijn. Amber is er en ze is zo te zien weer naar de zonnebank geweest. Peter zit er, onze school-nerd die altijd een half uur van tevoren al aanwezig is om vooraf het huiswerk dat die les zal worden opgegeven al te kunnen maken. En Stan zit er, op wie ik mijn hele leven verliefd was, maar inmiddels op ben uitgekeken toen ik erachter kwam dat hij een lijstje bijhoudt met alle meiden met wie hij heeft gezoend en geneukt.

Cheap.

Langzaam stroomt de klas vol en dan maakt meneer Straling aanstalten om de deur te sluiten. Ik kijk rond en zie het blonde meisje dat op mijn zus lijkt nergens. Kon ze het toch blijkbaar niet vinden. Op de gang klinkt gestommel en op het laatste moment komt er nog een leerling binnen. Als we het over de duivel hebben: Ruby junior.

Ze ademt snel en neemt geen moeite om de andere leerlingen in de klas te bekijken. Ze gaat gelijk aan het eerste lege plekje zitten wat ze ziet: het stoeltje voor mij. Ik bekijk haar beter van de achterkant en hoe meer ik Ruby jr. in detail opneem, hoe minder ze van de echte Ruby weg lijkt te hebben. Gelukkig maar.

Meneer Straling begint de les met zijn standaardpraatje en informeert ons over de nieuwe werkwijze: we krijgen een partner met wie we de rest van het jaar moeten samenwerken. Hoewel ik liever alleen werk, kan ik met een partner wel bewijzen dat ik moeite doe om het beste uit het leven te halen. Ik kijk de klas rond met wie ik zou willen samenwerken. Kelly is wel aardig, maar ook lui. Samuel is slim, maar converseert niet. Emma is een goede kandidaat, maar die is altijd met Amber.

Ik ben niet de enige die de klas rondkijkt op zoek naar haar partner in sp , met mij gaan er zo'n 20 paar ogen het lokaal door. Dan onderbreekt meneer Straling ons door te zeggen dat h j de samenstellingen doet. Ach, wat zou het. Er is toch niet zo'n grote kans dat van de vijftientig leerlingen hier aanwezig, ik met de kloon van mijn dode zus moet samenwerken.

Ik geloof hier heilig in, tot meneer Straling zegt dat de eerste en derde rij tafels zich moeten omdraaien en dat hun partner achter hun zit.

Ik ben tafelrij 2. Ruby jr. is tafelrij 1.

Ze zit vlak voor me en ik zie haar diep zuchten. Dan draait ze zich langzaam om en als mijn ogen de hare ontmoeten, lijkt ze zich hetzelfde te beseffen als mij: we zijn partners voor de rest van het jaar.

3

Liv

'Hoi,' zeg ik tegen het meisje tegenover me. Ze lijkt net zo verrast te zijn als ik.

'Hoi,' zegt ze terug. Ik steek mijn hand uit en ze schudt hem.

'Ik ben Liv,' zeg ik.

'Emerald,' zegt ze. Emerald. Wat een mooie naam. Het past precies bij haar.

'Wat een mooie naam, Emerald, wat is je achternaam?' 'Greene,' zegt ze.

'Wat grappig! Emerald is een groene edelsteen en Greene betekent feitelijk groen!' roep ik verbaasd uit.

'Joh,' zegt ze.

Ze lijkt een meisje van weinig woorden, dus ik besluit dat ik het voortouw moet nemen, voor het straks een erg dood gesprek wordt en ik me nog ongemakkelijker ga voelen. 'Dus... Je hebt me niet verteld dat je naar hetzelfde lokaal moest.'

'Ik weet het, sorry. Ik had nog niet op mijn rooster gekeken en toen ik het doorkreeg was je al weg,' zegt Emerald.

'Het geeft niet,' zeg ik, 'ik heb het uiteindelijk toch gevonden. En nu zitten we hier, partners voor de rest van het jaar. Wat vind jij van natuurkunde? Kan je het een beetje? En hoe is meneer Straling als docent?'

Emerald lacht. 'Wat een vragen. Eens zien, meneer Straling is een leuke docent zolang je hard werkt. Natuurkunde vind ik maar niks, ik ben meer van de talen. Ik kan het op zich wel, maar als je met de beste van de klas had gewild, heb je aan mij de verkeerde.'

'Ik hoef niet met de beste van de klas. Als er iemand is in de klas met wie ik moet samenwerken, dan wil ik graag met jou,' zeg ik.

Dan besef ik hoe gek dat klinkt. We kennen elkaar nog totaal niet, ze zal wel denken dat ik een enorme stalker ben of super plakkerig. Emerald kijkt me een paar seconden lang aan. 'Oké... Ben je... lesbisch toevallig?'

'Wat, nee?' Oh, dat kan je ook nog denken naar aanleiding van mijn opmerking, natuurlijk. 'Sorry, het klonk een beetje vreemd, maar ik bedoel meer dat je wel oké bent als partner, omdat ik je het meest ken van iedereen. Nou ja, wel oké, ik bedoel prima. Ja, prima. Ik vind het leuk dat je mijn partner bent. En met het meest ken bedoel ik ook niet veel, want, tja, we kennen elkaar natuurlijk nog totaal niet.' Ik slik en lach. 'Sorry, ik brabbel.'

Emerald lacht mee. Ze is mooi als ze lacht. Ze heeft kuiltjes in haar wangen die zichtbaar worden als haar mondhoeken in een lach schieten. Als ze lacht, écht lacht, heeft ze een glinstering in haar ogen die ik vanochtend niet heb gezien. Haar ogen zijn groen, felgroen. Hoewel het leuk zou zijn om te zeggen dat de ogen van iemand die Emerald heet ook de kleur emerald hebben, is dat niet het geval bij haar. Ze zijn meer neongroen van kleur. Wel gek dat ze vraagt of ik lesbisch ben, een heel directe vraag. Ik kan het wel waarderen, maar het is toch gek voor bij een eerste ontmoeting. Ik ben niet lesbisch, echt niet. Mannen en vrouwen horen bij elkaar, zo is het al eeuwen. Hoewel ik nu niet verliefd ben op een jongen, weet ik wel dat ik dat op een meisje nooit kan worden.

Ik besef me dat Emerald iets heeft gevraagd en kijk haar aan. 'Sorry?' vraag ik.

'Ik vroeg naar je achternaam,' ze laat het formulier zien dat rondgaat om onze partnerschappen voorgoed vast te leggen, 'dan kan ik het noteren voor meneer Straling.'

'Oh,' zeg ik, 'Bakker. Liv Bakker.'

Emerald noteert onze namen en geeft de lijst door naar achteren. Terwijl de lijst rondgaat, vraagt meneer Straling onze aandacht. 'Oké iedereen, even luisteren. Aangezien het de eerste les is, ga ik nog niet van jullie verwachten dat jullie gelijk aan het werk willen. De eerste les zal vooral gaan over de kennismaking met je partner door een kleine oefening. Straks deel ik de blaadjes uit met de opdracht en dan krijgen jullie een half uur om elkaar te leren kennen. Daarna geef ik jullie huiswerk op voor de volgende les en kunnen jullie gaan.'

Meneer Straling loopt de klas rond en deelt her en der wat blaadjes uit. Ik pak ons blaadje aan van meneer Straling en leg het voor me neer. Het is een lijst met vragen over iemands persoonlijkheid, wensen en dromen. Zo is er een vraag die gaat over welke superkracht je zou willen hebben.

'Oké,' zeg ik, 'laten we bij het begin beginnen. Hoe oud ben je?'

'Ik ben zestien, jij?'

'Vijftien.'

'Vertel eens iets over je gezin,' zegt Emerald.

Ik slik. Hoewel dit een logische vraag is voor een kennismaking, valt hij toch een beetje zwaar. Zal ik Emerald vertellen over mijn vader, met de kans dat ze me dan ook met medelijden gaat behandelen? Emerald lijkt niet zo'n persoon, maar toch laat ik het in eerste instantie even weg. 'Ik woon hier eigenlijk pas net. Ik heb een hond die Frits heet en een moeder die Angela heet. Ze is makelaar.'

'Waar is je vader?' Emerald heeft het niet door, maar ik onderdruk een snik. Ik kan dit. Ik heb therapie gehad en ik heb een manier gevonden om ermee om te gaan. Emerald kijkt me afwachtend aan. 'Ik, eh. Mijn vader is afgelopen jaar overleden. Hartaanval. Maar ik heb het al verwerkt hoor.'

'Oh,' zegt Emerald, 'sorry, dat wist ik niet. Het is niet erg als je er nog mee zou zitten, trouwens. Je hoeft het niet zo snel allemaal te verwerken. Zoiets kost tijd.' Emerald lijkt te weten waarover ze het heeft. Zou zij iemand hebben verloren?

'Hoe zit het met jouw ouders?' vraag ik daarom. 'Mijn moeder, Macy, werkt in een edelsteenmuseum. Vandaar dat ik Emerald heet en mijn z...' ze stopt met praten en schraapt haar keel.

Ze gaat verder met een andere zin en maakt deze niet meer af. 'Mijn vader heet Leo en hij is een of andere hoge pief in een groot communicatiebedrijf. Ik weet niet eens wat hij doet, maar hij is goed in zijn werk.'

Ik knik. Ze heeft dus niet één van haar ouders verloren. Ik besluit het erbij te laten. Ik pak het formulier met de vragen van meneer Straling erbij en kies er één uit. 'Als je een superkracht kon hebben, wat zou je dan willen?'

Emerald denkt niet lang na. 'Teleportatie' zegt ze. 'Dan kan ik overal naar toe waar ik heen wil, zonder er moeite voor te hoeven doen of me in het verkeer te hoeven mengen.'

'Haha, ja. Het openbaar vervoer vind ik daar een goed voorbeeld van. Dat is inderdaad soms vrij lastig met al die vertragingen en uitgevallen trajecten, slome mensen en afgeladen bussen. Als je dat kan omzeilen om bij je bestemming te komen is dat natuurlijk een hele opluchting!'

Emerald knikt afwezig. Heb ik iets gemist? Ik stel nog een paar vragen van de lijst en uiteindelijk stelt Emerald er ook een paar aan mij.

We lachen en ik heb het gevoel dat dit goed gaat komen. We gaan goede partners zijn dit jaar! Dan kies ik een nieuwe vraag van de lijst. 'Wat wil je in het leven nog graag bereiken?'

'Bij mijn zus zijn...' fluistert Emerald nauwelijks hoorbaar. Ze lijkt te schrikken van haar eigen openheid.

'Je zus?' vraag ik. 'Heb je een zus?'

Emerald schudt wild haar hoofd. 'Nee, laat maar. Ik... Laat maar. Ik moet weg.' Emerald staat op en loopt met haar tas naar de deur.

Meneer Straling kijkt op om te ontdekken wie er vervroegd zijn les wil verlaten, maar als hij ziet dat het Emerald is, knikt hij haar toe.

Waarom laat hij haar gaan? Emerald rent naar buiten en sluit de deur net iets te hard, mij achterlatend met mijn eigen verbazing.

Heb ik iets verkeers gezegd?

Wat is haar probleem?

4

Emerald

Liv Bakker. Zo heet het meisje dat op mijn zus lijkt en die vandaag bijna mijn masker doorkliefde. Toen ze die vraag stelde over wat ik nog wil bereiken in het leven... Voor ik het door had, mompelde ik mijn échte antwoord op die vraag. Als ik iets langer had nagedacht, had ik iets geantwoord als 'mijn diploma halen' of 'gezond blijven'.

Iets aan Liv maakte dat ik mijn muur liet zakken, wat ervoor zorgde dat ik mijn meest geheime wens prijs gaf. Ik weet niet hoeveel Liv heeft gehoord, maar ze heeft in ieder geval het woord 'zus' horen vallen. Wat moet ik aan haar vertellen als ze mij ermee confronteert? Ik kan haar toch niet zomaar alles vertellen? Ik ken haar amper! Ik gok het er daarom maar op dat ze het erbij laat, want na mijn opvallende ren-de-klas-uit show zal ze het misschien niet eens meer durven opbrengen.

Ik pak mijn laptop erbij en open mijn blog. Ik heb één nieuwe reactie van een persoon die me vraagt of ik niet gewoon weer over celebrity's wil posten.

Nou, nee jongedame.

Het is nu geen celebrityblog meer, opgerot. Ik begin aan een nieuwe *entry* en beschrijf mijn eerste schooldag. Liv krijgt de alias Nena op mijn blog en ik beschrijf onze ontmoeting, hoe we aan elkaar zijn gekoppeld voor natuurkunde en de vragen die Liv stelde. Aan het einde van mijn blogpost vraag ik mijn lezers wat ik aan Nena moet vertellen. Moet ik liegen of de beperkte waarheid vertellen? Of zal ik het er gewoon bij laten?